

ת"פ 25748/01/19 - מדינת ישראל נגד חיים גמיל

ית משפט השלום ברחובות

ת"פ 25748-01-19 מדינת ישראל נ' גמיל(עצור/אסיר בפיקוח)

תיק חיצוני: 2258/2019

בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם חיים גמיל (עצור/אסיר בפיקוח)

החלטה

בפני בקשת ב"כ הנאשם לבטל את הכרעת הדין ולהציג ראיות חדשות שיש בהן להביא לזיכויו של הנאשם.

1. ביום 6.1.21 הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, במיוחס לו בכתב האישום המתוקן.
2. בבקשתו זו עותר הנאשם לבטל את הכרעת הדין, לאפשר לו להציג ראיות הנוגעות לכך שהמתלון בתיק זה קיבל מהמאשימה טובת הנאה, ולכן הוא בבחינת עד מדינה, נתון שלא בידיעת ההגנה.
3. לטענת ההגנה, כנגד המתלון בתיק זה ישנו כתב אישום בתיק אחר שם המאשימה הציגה הסדר טיעון ואף לא ביקשה לחזור בה מההסדר לאחר שבתסקיר שירות המבחן נקבע, כי הנאשם נוטה לצמצם את מידת אחריותו, כך שבעצם המתלון לא עמד בתנאי ההסדר.
4. המאשימה ביקשה לדחות את הבקשה.

בנסיבות אלה, נטען על ידי ההגנה, כי מתקיימים המבחנים שנקבעו בע"פ 951/80 קניר נגד מדינת ישראל באופן שיש להתיר לנאשם להביא ראיות שיש בהן לשנות את התוצאה, הרשעתו. במועד הגשת סיכומי ההגנה, ביום 27.4.20 לא היה בידי ההגנה גזר דינו של המתלון אף שהוא נדון כבר ביום 16.3.21. לנוכח טובת ההנאה שניתנה למתלון, הרי שהוא בבחינת "עד מדינה לשיטתו" שלצורך הרשעה על סמך עדותו, יש צורך בתוספת ראייתית שהינה לכל הפחות חיזוק ולכל היותר סיוע.

ראשית, לא מדובר בעד מדינה שכן המתלון אינו שותף לעבירה בתיק זה אלא קורבן העבירה ומשכך המתלון אינו עונה להגדרה של עד מדינה או "עד מדינה לשיטתו". אף אם נלך לשיטת ההגנה שמדובר בעד מדינה הרי שבהכרעת הדין מצא בית המשפט חיזוקים רבים העולים לכדי סיוע לעדות המתלון ולכן גם מטעם זה דין הבקשה להידחות.

שנית, המתלון הוא אכן נאשם בתיק אחר, ומדובר בהליך נפרד שלא קשור לנסיבות תיק זה, ואשר המאשימה מצאה לנכון להתקשר עמו בהסדר טיעון משיקולים הרלוונטיים לאותו תיק ובעניין זה הפנתה לחזקת התקינות

המנהלית העומדת לה.

שלישית, בע"פ 951/80 **קניר נגד מדינת ישראל** הכריע בית המשפט בשאלה האם ניתן להביא ראיות לאחר שלב הסיכומים ולא בשאלה האם ניתן לשנות מהכרעת דין כפי שמבקשת ההגנה. לשיטת המאשימה, בשלב זה שלאחר הכרעת הדין, לא ניתן להביא ראיות.

5. ההגנה בתגובה הוסיפה, כי מתגובת המאשימה יש ללמוד, שהיא מודה שאכן ניתנה טובת הנאה למתלונן בעבור עדותו בתיק זה. בנסיבות אלה ביקשה ההגנה לקבוע דיון בבקשה.

6. לאחר שנתתי דעתי לטיעונים הצדדים דין הבקשה להידחות.

7. סעיף 54 א' (א) לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א - 1971, מגדיר מי הוא עד מדינה "שותף לאותה עבירה המעיד מטעם התביעה לאחר שניתנה או שהובטחה לו טובת הנאה". הנה, כי כן, המתלונן בתיק זה אינו מהווה בשום צורה או דרך "שותף לאותה עבירה" שכן הוא קורבן העבירה בתיק.

8. בע"פ 7450-01 **אשרף אבו ליטאף נגד מדינת ישראל**, הכיר בית המשפט במונח "עד מדינה לשיטתו", כך שיהיו מקרים בהם "על אף שלא השתכנע בדבר היותו של העד עד מדינה, דרש בית משפט זה תוספת ראיתית טענה יותר מן החיזוק הנדרש בסעיף 54 א' (א)..."

בהחלט יתכן כי במסגרת זו ניתן לדבר על סטאטוס ביניים של עד אשר "מכלל עד שותף יצא ולכלל עד מדינה לא הגיע... עד זה הוא עד אשר בית משפט חושש מסיבות שונות (כגון: אמונה סובייקטיבית) למהימנות עדותו, אולם חשש אינו הופך אותו לעד מדינה על כל המשתמע מכך" (סעיף 39 לפסק הדין).

גם פסק דין זה עוסק במי שהוא שותף לדבר עבירה.

9. הנה, כי כן אף במסגרת המבחן של "עד מדינה לשיטתו" נדרש שיתקיים במתלונן המבחן של שותף לדבר עבירה "גם ההגדרה המרחיבה מדברת בשותף לעבירה נושא האישום ואין די בעצם מתן הנאה כדי להפוך עד שאינו שותף לעבירה ל"עד מדינה" (י. קדמי, על הראיות, חלק ראשון, הדין בראי הפסיקה, תש"ע-2009, עמ' 487).

10. נוכח כל האמור, הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תשפ"א, 27 מאי 2021, בהעדר הצדדים.